

siden, paa hvilket Hæren skal optræde til Forsvar for Hovedstaden, men denne Linie er jo omtrent den samme som den, der er angiven ved de fremskudte Stillinger. Naar det ærede Medlem da erklærer, at selv med disse forstærkede, i Fredstid indrettede, med Kanoner bestykkede o. s. v. Værker ville 50,000 Mand befinde sig yderst svagt, saa begriber jeg ikke, hvorledes det ærede Medlem vil tænke sig den Situation, som hans 24,000 Mand ville befinde sig i paa den samme Linie paa den bare Mark. Det er mig ganske umuligt at finde Logikken i dette Standpunkt. Det ærede Medlem er jo ganske enig med alle andre Forsvarsvenner i at stille den Opgave, der skal løses. Vi stille den jo ikke forskelligt, vi stille den saaledes, at det vitale Punkt skal sikres. Ogsaa det ærede Medlem vil have København forsvaret fra Landsiden, fordi det er en nødvendig Betingelse for, at Forsvaret overhovedet kan føres, at dette Punkt af Landet er sikret. Vi ere derefter enige om, at vi skulle i størst mulige Grad tage Kystforsvaret op, møde Neutralitetskrænkelser der, hvor de finde Sted. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at naar man gennemgaar Motiverne til den Maade, hvorpaa det ærede Medlem vil løse dette Spørgsmaal, naar man til det Resultat, at man *kan* ikke, naar man vil bevare sin Forstand, slutte sig til det ærede Medlems Forslag. Det ærede Medlems Forslag betyder jo faktisk, at Kystforsvaret i Virkeligheden umuliggøres. Ingen vil vove at tage nogen Del af denne Hær og sende den mod Kysten, naar det vitale Punkt er blottet paa sin ene Halvdel. Den Maade, hvorpaa det ærede Medlem gennem sit Forslag vil ordne Forsvaret af dette Punkt, er af den Art, at det i Virkeligheden overfor et Angreb, der føres med nogen Kraft, vil være os ganske umuligt at føre et virkeligt Forsvar.

Dernæst forkommer det mig, at naar man ser paa dette Forslag, ikke blot militær-teknisk, hvor det sikkert er uforsvarligt, men ogsaa økonomisk, vil det vise sig, som jeg før gjorde opmærksom paa, at det ærede Medlems Forsvar i sidste Instans er det dyreste, langt dyrere end en Sikring som den eller i Retning af den, Regeringen har foreslaaet. Der skal, som jeg bemærkede før, kun meget faa af den Slags Indkaldelser til for at opveje, hvad det koster ved nogle faste Værker at tilvejebringe en Sikring, som kræver en mindre Styrke. Og skal et Forsvar endelig tages op, vil det dog ogsaa blive billigere i Menneskeliv, det dyreste Materiale,

der er her i Landet, at tage det op, naar det er støttet til forberedte, i Fredstid indrettede Stillinger; end naar det skal tages op paa den Maade, det ærede Medlem tænker sig. Altsaa haade rent økonomisk og set i Forhold til det Offer, det vil kunne kræve af dette Lands levende Befolkning, bliver det ærede Medlems Forsvar langt det dyreste. Det forekommer mig da ogsaa, at hele den Tankegang, der finder Udtryk i disse Motiver, vidner om, at det ærede Medlem i nogen Grad er gaaet bort fra den stærke Hævdelse af, at Forsvarligheden skal være det første, hvormed han indledede sin Æra som Forsvarsminister.

Jeg skal nu ikke komme dybere ind paa de enkelte Ændringsforslag, men der er en Ting, som heller ikke jeg har kunnet undgaa at fæste min Opmærksomhed noget ved, og det er den, at det ærede Medlem og Flerparten, naar der er Tale om Udgifterne en Gang for alle, ustandseligt kredse omkring Tallet 30 Millioner. Hvorfor det nu ikke maa være 34, eller hvorfor man ikke, om det kan lade sig gøre, maa gaa ned til 28? (*En Stemme: Jo!*) Ja, jeg tror det egentlig ikke, for Sagen er nemlig den, at læser man ret nøje igennem, ser man, at Hovedmotiveringen, naar det egentlig kommer til Stykket, er i Betænkningen den, at Flerparten i Forsvarskommissionen ogsaa bevæger sig om dette Tal ca. 30, og ser man i Forsvarskommissionens Betænkning Flerpartens Indstilling igennem, viser det sig, at et af Argumenterne for de 30 er, at en Gang i forrige Aarhundrede, i 1876, var der ogsaa nogen, der vilde give 30. Jeg tror derfor med Rette at turde sige, at som Talsmand for dette Tal 30 staar den ærede Ordfører i Virkeligheden som Udtryk for en Konservatisme, som er saa ganske overordentlig stor, at det sikkert ingen Skade vilde have været for Fremskridtsmænd, om de havde brudt en lille Smule paa det Punkt. Det er meget muligt, at Sagen kan løses for den Sum, jeg tør ikke benægte det, men jeg tør sige, at saadan som den Sum fremkommer her i Betænkningen med Henviisning til Kommissionsflertallets Indstilling og i denne Indstilling med Henviisning til 1876, fremtræder den i Virkeligheden som et Stykke Konservatisme.

Jeg tror i øvrigt, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i Virkeligheden har været paa det rene med, at den saglige Argumentation for hans Ændringsforslag ikke slaar til; det viser